

אנו אנו הבבלים

א ת ה י ה מ י ל ח מ ה ! ל א צ פ ר י ה
 מילחמה! אין עימות! אין ברית
 רה! צעקה קבוצת לובשי השחורים ש'
 עמדה בשער כפר המכביה ביום השבת
 האחרון. אחד מלובשי השחורים החזיק
 בידו מכשיר טלפון, חייג בו ללא הרף
 וצרח: "אין עם מי לדבר!" הוא דפק
 באגרופו על המכשיר, חזר וצעק: "אין
 קו! אין עם מי לדבר!"

אחד אחד חמקו פנימה דרך לובשי ה'
 שחורים המזומנים ל"במה לבירורים מדי'
 גיים חברתיים" שזכתה מיד לכינוי בלמ"ח.
 המורכב מראשי התיבות שלה - שהוא
 גם היגוי שמו של הפלמ"ח בפני דוברי
 ערבית המתקשים להגות את האות פה.
 כל אחד מהנוכחים זכה למשמר כבוד:
 זוג צעירים לובשי שחורים, האחד כחור'
 פרשת של מלאך המוות ובת לווייתו בדמות
 אלמנה כשעמם שלט גדול: "המילחמה
 הבאה" הם פנו בליגלוג לכל משתתף
 שנכנס בשער, בירכו אותו: "טוב ש'
 באתם... יופי... יופי!"

סטודנטים ואנשי ססי" (שמאל סוציאלי'
 ליסטי ישראל) חילקו לבאים עלונים בהם
 הוכירו למשתתפי הכנס, שנועד לכנס תחת
 קורתגג אחת את תומכי "דרכו המדינית
 והרעיונית של משה דיין", עלונים בהם
 הוזכרו להם את מאורעות העבר: "ערב
 יום-כיפור 1977 - דיין מתגעגע ליום-
 כיפור 1973... כנס התמיכה הזה בדיין
 הוא כנס של אלה שלא למדו דבר..."
 היו גם כרזות שנשא מפגינים, בהם
 מיספר הורים שכולים, שהזכירו את אימת
 רותיו המפורסמות של האיש שחזר להיות
 גיבור לאומי: "כבר התרגלנו שכל עשר
 שנים נלחמים שישה ימים" (10.9.73) או
 "לא צפויה מילחמה בעשר השנים הבאות."
 (יולי 1973).

נוכחותם של המפגינים הביכה את באי
 הכנס. חלקם ערכו התגנבות יחידים אל
 הכפר, מתאמצים להתחמק ממטר ההערות
 המעליבות. היחיד שלא הופתע מקבלת'
 הפנים הנוזמת היה שריהחוף משה דיין
 עצמו. מזה מילחמת יום הכיפורים הוא
 התרגל כבר לכך שהאיש הופעה שלו מעל
 במה ציבורית מלווה בגליוניזעם ואיבה
 אישית של הורים שכולים. מכונניתו דהרה
 פנימה דרך השער. הוא זינק החוצה ב'
 סנדלים ללא גרביים מוקף גורילות, התקבל
 בחמימות על ידי שריהחוף-התעשייה ב'
 ממשלת הליכוד, יגאל הורביץ.
 כך החל מה שהוצג על ידי מארגניו ככנס
 אידיאולוגי תמים. ארבע מאות המשתת'
 פים, רובם חסידיו של משה דיין מימים
 ימימה, עוד מתקופת כנס הסינרזה ה'
 מפורסם, חלקם אנשי ארץ-ישראל-השלימה

הספורט החדש

על רקע תמונות של אירועים ספורטאיים מכינוסי
 המכביה, יושבים חברי הנשיאות של "במה לבירורים
 מדיניים חברתיים" (בלמ"ח, בראשייתיות), מקשיבים לנאומו של שריהחוף משה דיין.
 מימין לשמאל: ח"כ לעם זלמן שובל, ח"כ ד"ש ישראל גרניתן וח"כ לשעבר בן-פורת.

שעבר, עמדה גם מטרה נוספת, מלבד תר'
 ספת ידיים למצביעי הקואליציה. הם צו'
 פים בחרדה לקראת היום בו ייבצר מנחם
 בגין להמשיך בתפקידו ויחל הקרב על ה'
 ירושה. להם ברור כי במקרה כזה יקשה
 על משה דיין לטעון לכתר המנהיגות ר'
 ראשות-הממשלה ללא בסיס עורפי מוצק.
 על מנת להבטיח לדיין עורף כזה חות'
 רים אנשי לעם לפילוג במפלגת העבודה

ולפרישת כמה מתומכיהם הגלויים והמוסי'
 וויים בה. אם אי אפשר לשכנע את מתוסי'
 כלי העבודה להצטרף לליכוד, הם מבק'
 שים לשכנעם להתלכד לפחות סביב הדגל
 של משה דיין, המנסה ליצור לעצמו תד'
 מית מחינה יותר מו של מנהיגי הליכוד.
 לא לחינם ביקש משה דיין את רשות'
 הדיכור שוב גם בתום כנס הבלמ"ח, אחרי
 שכל נאמניו כבר נשאו את דבריהם. הוא
 הצהיר מפורשות שכל הדברים שנאמרו
 על די אנשי ארץ-ישראל השלימה שנטלו
 חלק בכנס, אינם מקובלים עליו. "אני
 מתנגד לאלה האומרים שלא לנהל עם
 הערבים משא ומתן כי אין מי לדבר. עברו
 הזמנים של נאצר. כיום יש גבולות ערבית
 ללכת למשא ומתן. אין לזלזל בהתקדמות
 זו".

היה זה רמו ברור לתומכיו במפלגת

זורע, ישראל גרניתן ואחרים. דווקא המחנה
 הימני בד"ש, התנגד להצטרפות בכל מחיר
 לממשלה. כך שאירע שאויבים מאתמול,
 כמו עמית וזרע, שהטיחו רק לפני שבר'
 עות מיספר דברים בוטים זה כלפי זה, היו
 מוכנים לשתף פעולה למען אותה מטרה.

ר ק איומו של מנהיג ד"ש, הפרופסור
 דיין, להסיק מסקנות ישיות, חיסל ב'
 איבם את מהלכיה של התארגנות זו. אולם
 הוא לא חיסל את ההתארגנות עצמה. אנשי
 הקבוצה, החותרת להצטרפות לא רק ל'
 ממשלת הליכוד, אלא לליכוד עצמו, חושי'
 שים מלהופיע כגורמים לפילוג בתנועה.
 אולם קשה להעריך כיצד ינהגו כשתודמן
 להם שעת-כיושר מתאימה.

הם ידעו כי קבוצה קטנה מד"ש ש'
 תפרוש מהתנועה ותצטרף לקואליציה
 עשויה ליהנות מפיצוי ללא כל יחס ל'
 גודלה אם תעשה זאת. קבוצה זו עומדת
 בפני הפיתויים שמפעילים עליה ביהוד'
 אנשי הליברלים שבליכוד, השואפים לחוק
 את מחנם. אולם אין כל ערובה שבטיסאר'
 ציה מסויימת לא יעדיפו אנשי הקבוצה
 לפרוש מד"ש. להקים גוף עצמאי חדש או
 להצטרף לליכוד ולהבטיח לו את הקולות

כל אנשי דיין
 בעוד משה דיין מאזין לחדשות במקלט הטרוניסטור שבירו'
 מאוינים נאמניו לנאומים בכנס תומכי דיין. מימין שרי'
 המיסחר יגאל הורביץ, משמאל סגנו, יצחק פרץ ועובד בן-עמי, ראש עיריית-נתניה לשעבר.

החסרים לו בכנסת.
 בעוד הליברלים מנסים לצוד קולות
 בד"ש, היפנו אנשי חטיבת לעם ב'
 ליכוד את עיקר מאמציהם לעבר תומכי
 דיין במפלגות העבודה.
 הצטרפות פלג של ד"ש לחטיבה הליבר'
 רלית עלולה להמעיט את כוחם והשפעתם
 של אנשי לעם בליכוד. לעומת זאת, אם
 יצליחו לשכנע כמה מאנשי מפלגת ה'
 עבודה להצטרף אליהם, יגבר כוחם וכוח
 הלחץ והמיקוח הפנימי שלהם.
 לנגד עיני אנשי לעם, בראשות יגאל
 הורביץ וזלמן שובל, מראשי רפי"ל